

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Prezenta traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Această traducere nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea indicația cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă de informare privind jurisprudența Curții Nr. 111

August-Septembrie 2008

Korbely c. Ungariei - 9174/02

Hotărâre 19.9.2008 [GC]

Articolul 7

Articolul 7-1

Nullum crimen sine lege

Condamnarea pentru un act care nu constituia o infracțiune conform dreptului internațional relevant la momentul săvârșirii lui: *violare*

În fapt: Ofițer militar pensionat, reclamantul a fost acuzat în 1994 de participarea la reprimarea revoltei din Tata în timpul revoluției din 1956. El a fost acuzat de faptul că ar fi comandat, în calitate de căpitan, un detașament de 15 persoane cu misiunea de a recăpăta controlul asupra clădirii unui comisariat de poliție care fusese ocupat de insurgenți, și pentru că ar fi împușcat și ordonat subordonaților săi să tragă în civili. Câteva persoane au fost ucise sau au fost rănite în urma incidentului, care, potrivit constatărilor instanțelor interne, a fost declanșat atunci când unul din insurgenți a scos un pistol din buzunarul hainei, după ce fusese somat să predea arma.

Inițial, instanța de judecată a încetat procesul penal pe motiv că infracțiunile de care reclamantul era acuzat constituiau, mai degrabă, omor și instigare la omor, decât crime contra umanității, astfel acțiunea penală fiind prescrisă. Totuși reclamantul a fost, în cele din urmă, găsit vinovat, în temeiul Articolului 3 (1) al Convenției de la Geneva din 1949, de crimă contra umanității prin omor multiplu și a fost condamnat la cinci ani de închisoare. El a ispășit o parte din pedeapsa sa înainte de a fi eliberat

condiționat. În fața Curții Europene, reclamantul s-a plâns de faptul că a fost condamnat pentru un act care nu constituia o infracțiune penală la momentul săvârșirii lui.

În drept: Curtea trebuie să determine dacă, la momentul săvârșirii, actul reclamantului constituia o infracțiune definită în dreptul intern sau internațional într-un mod suficient de accesibil și previzibil. Reclamantul a fost condamnat pentru omor multiplu, infracțiune considerată de instanțele maghiare ca fiind o crimă împotriva umanității ce se pedepsea în virtutea Convențiilor de la Geneva. Astfel condamnarea s-a bazat exclusiv pe dreptul internațional. De vreme ce Convențiile de la Geneva îndeplinesc condiția referitoare la accesibilitate, Curtea urmează să examineze aspectul previzibilității. Analizând acest aspect, Curtea trebuie, mai întâi, să determine dacă fapta reclamantului reprezenta o crimă împotriva umanității conform semnificației pe care o avea acest concept în 1956 și, în al doilea rând, dacă se poate spune, în mod rezonabil, că victima pretinsei infracțiuni se califica drept o persoană care “nu participa activ la ostilități”.

(a) *Cu privire la întrebarea dacă fapta reclamantului putea fi percepută ca fiind o crimă împotriva umanității:* Deși uciderea în sensul Articolului 3 putea constitui temei pentru condamnarea pentru crime împotriva umanității săvârșite în 1956, era necesar să fie îndeplinite și alte condiții. Acestea derivau nu din Articolul 3, ci din elemente ale dreptului internațional inerente noțiunii de crimă împotriva umanității de la acel moment. Unele dintre acestea păreau a fi relevante, în special cerința ca respectiva crimă să nu fie un act sporadic sau izolat, ci să facă parte dintr-o “politică sau practică a Statului” sau a unui atac sistematic și pe scară largă îndreptat împotriva populației civile. Cu toate acestea, instanțele interne, s-au limitat să analizeze doar dacă insurgenții intrau sub protecția Articolului 3, fără a examina celălalt aspect cu privire la întrunirea criteriilor suplimentare necesare pentru a califica un omor drept crimă împotriva umanității. În special, instanțele interne n-au analizat dacă actul făcea parte dintr-un atac sistematic și de scară largă îndreptat împotriva populației civile. Deși Curtea Supremă a stabilit că autoritățile centrale au desfășurat un adevărat război împotriva populației civile, aceasta nu a examinat dacă fapta reclamantului urma a fi văzută ca făcând parte din acea politică a Statului. Prin urmare, nu s-a dat răspuns întrebării dacă elementele constitutive ale crimei împotriva umanității au fost întrunite în cazul reclamantului.

(b) *Cu privire la întrebarea dacă se poate spune în mod rezonabil că victima nu a participat activ la ostilități:* Condamnarea reclamantului s-a bazat pe constatarea că una din victime era un non-combatant în sensul Articolului 3. Această prevedere extinde protecția asupra persoanelor ce nu participă activ la ostilități, inclusiv asupra membrilor forțelor armate care și-au depus armele. În mod clar defunctul a participat activ la ostilități, în calitate de lider al unui grup armat de insurgenți angajați în acte de violență, a ocupat o clădire a poliției și a acaparat armele polițiștilor. Prin urmare, problema care se pune este dacă defunctul își depusese sau nu armele. Instanțele interne au stabilit clar că acesta avea asupra sa, un pistol ascuns și că nu a exprimat în mod clar și univoc intenția de a se preda. În schimb, defunctul s-a angajat într-o ceartă aprinsă cu reclamantul înainte de a-și scoate arma cu intenții neclare. Anume în acel moment victima a fost împușcată. Prin urmare, în lumina standardelor comun acceptate ale dreptului internațional aplicabile la acel moment, Curtea nu este convinsă de faptul că defunctul și-ar fi depus armele în sensul Articolului 3 sau că acesta ar fi făcut parte din oricare altă categorie de non-combatanți.

Respectiv, nu s-a demonstrat că era previzibil că actul reclamantului constituia o crimă împotriva umanității în baza dreptului internațional.

Concluzie: violare (unsprezece voturi contra șase)

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Acest rezumat redactat de Grefă nu obligă Curtea.
Apăsați aici pentru [Notele de informare referitoare la jurisprudență](#)

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă nicio responsabilitate pentru calitatea acesteia. Ea poate fi descărcată din baza de date a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din orice altă bază de date căreia HUDOC i-a transmis acest document. Traducerea poate fi reprodusă în scopuri necomerciale cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime împreună cu indicația de mai sus privind drepturile de autor și referința la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei. Orice persoană care intenționează să utilizeze fragmente din prezenta traducere în scopuri comerciale este rugată să contacteze adresa următoare: publishing@echr.coe.int

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales,

sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int